

i byfornyelsesloven har boligministeren endelig over for udvalget tilkendegivet, at det findes mest hensigtsmæssigt, at fremtidige ændringer i loven tilvejebringes ved fremsættelse af lovforslag herom for Folketinget i forbindelse med, at behov for sådanne ændringer opstår. Boligministeren vil med sigte herpå regelmæssigt orientere udvalget om udviklingen inden for byfornyelsesområdet og de på denne baggrund konstaterede behov for tilpasning, forenkling eller smidiggørelse af lovens bestemmelser, eventuelt inden for nærmere afgrænsede emneområder.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren stillede ændringsforslag.

Et mindretal inden for flertallet (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) bemærker, at mindretallet finder det rigtigt, at der ved denne lovrevision alene foretages begrænsede justeringer, da det er et meget sparsomt erfaringsgrundlag, vi på nuværende tidspunkt har som baggrund for revisionen.

Mindretallet havde til gengæld fundet det hensigtsmæssigt at indsætte en ny revisionsparagraf i loven, så Folketinget havde tilkendegivet viljen til at foretage en ny revision på et senere tidspunkt.

Denne revision bør forberedes ved, at alle de involverede parter i byfornyelsen inddrages for at nyttiggøre de indvundne erfaringer og sikre, at helheden i byfornyelsesindsatsen fortsat bliver fastholdt.

Dette arbejde vil samtidig sikre, at ikke blot teoretiske overvejelser, men praktiske erfaringer med byfornyelsesloven danner grundlag for næste revision.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet bemærker i øvrigt, at lovforslaget skulle være en forenkling, men det er ikke tilfældet. I mange tilfælde er der oven i købet tale om, at reglerne bliver mere indviklede, end

de allerede er i øjeblikket. Der bliver heller ikke tale om mindre bureaukrati, sådan som boligministeren har sagt. Der bliver sikkert tale om det modsatte.

I lovforslagets bemærkninger tales der om, at der skulle være 375.000 boliger med installationsmangler. I henhold til Ølgaardudvalgets undersøgelser af byfornyelsesbehovet er der kun ca. 127.000 lejligheder.

Under udvalgsarbejdet har det heller ikke været muligt at få boligministeren til at komme med ændringsforslag, som ville indskrænke kommunernes ret til at råde over ejendommene. De argumenter, ministeren har anvendt i sin besvarelse af spørgsmål 11, er ikke gode nok. I stedet for kommer hun med søgte forklaringer om, hvorfor det er nødvendigt for kommunerne at råde over ejendommene ved væsentlige ombygninger og nedrivninger.

Ministerens skulle hellere have indtaget det standpunkt, at hvor en privat grundejer selv ville løse problemerne i forbindelse med byfornyelse, skulle der ikke lægges hindringer i vejen herfor. De ejendomme, som kommunerne herigennem kommer til at råde over, bliver ofte overdraget til almennyttige boligselskaber med alle de uhyrligheder, som dette medfører.

Det er også aldeles uacceptabelt, at grundejere tvinges til at finansiere ved hjælp af indeksbelåningen, som i mange tilfælde vil hindre en senere omprioritering, eventuelt i forbindelse med ejerskifte. Det bevirker, at grundejerne bliver bastet og bundet til ejendommen.

Ministerens er kommet med et ændringsforslag, hvorefter indeksslånene kun rykker for optagelse af lån til realkreditinstitutter og grundejernes investeringsfond. Dette er uacceptabelt, bl.a. i forbindelse med et senere ejerskifte, også fordi den friværdis, en grundejer måtte have i en ejendom, inden byfornyelsesprocessen sættes i gang ved hjælp af indekseringen, spises op.

Med hensyn til hele finansieringsdelen, lovforslagets kapitel 7, har ministeren indrømmet, at reglerne både er meget uoverskuelige og meget besværlige at håndtere i det praktiske liv. Fremskridtspartiet har opfordret ministeren til at lade hele kapitlet skrive om. Det har ministeren ikke villet gøre til trods for, at alle de perso-